

Світ захоплень

Художниця, яка малює Бейонсе, Руслану, Попелюшку

Серед різноманітних тем, що намагаються розкрити, завжди цікавить жінка в сучасному світі — її радощі й печалі, сумніви й розчарування, пізнання себе й пошуки сенсу життя, прагнення гармонії в усьому, бажання знайти своє місце в бурхливому сьогоденні, не втратити своє «я» в побутових негараздах. Кожна з нас має свій подіум. І йде по ньому, як уміє. Одна — упевнено, на високих підборах, з гордо піднятою головою. Друга — згорбившись під тягарем щоденних турбот. Третя — з викликом, загорнувши оголені плечі в розкішне хутро. А ще інша — ніяково озирючись, намагаючись заховати від сторонніх очей блаженський одяг. Ми всі різні: упевнені й не дуже, веселі та сумні, втомлені й енергійні, вродливі й елегантні, безтурботні та заклопотані, сильні й слабкі. Одно

слово, неоднакові, але об'єднує нас одне — прагнення бути щасливою.

Навіть не пам'ятаю, де вперше побачила портретні роботи, виконані руками молодої художниці з Ясногірки Лесі ЛУК'ЯНЧУК. Адже їх виставляли в районному Будинку культури, коли тут відбувалися акція «Подаруй дитині життя» та районний фестиваль творчої молоді «Мистецтво молодих», на площі в райцентрі під час святкування Дня Незалежності, в музейній світлиці Сарненського історико-етнографічного музею під час районної мистецької акції «Мистецтво одного села» й виступу Селищенського сільського культурно-дозвіллевого комплексу «Мрія».

3 стор.

Художниця, яка малює Бейонсе, Руслану, Попелюшку

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

До складу ради входять три населених пункти: Селище, Ясногірка й Чабель, які є одними з найвіддаленіших у районі. Назва Ясногірка, мальовничого польського куточку, за розповідями старожилів, пішла від того, що хоч би з якого боку люди йшли до поселення, попереду виділялися ясні гори. За останні десятиліття село дуже змінилося: нові вулиці, сучасна триповерхова будівля навчального закладу. З кожним роком усе більше відкривається приватних підприємств, деревообробних цехів. І саме тут народилася талановита юнка.

Після закінчення школи Леся дізналася, що при Львівській залізниці в Сарнах відкрили курси крою та шиття, чим цікавилася з дитинства. Тож, не вагаючись, записалася на них і тепер має професію, що не завадила б, на мою думку, жодній жінці. Адаже й собі можна шити оригінальні речі, й час від часу заробляти на житті, виконуючи замовлення інших. Донні дівчина заважче

наставникові Жанні Анатоліївні, яка навчила її тому, що знає.

Леся Лук'янчук належить до особливих дівчат, гарних не лише зовні, а й світлою та чистою внутрішньою красою. Її щира усмішка гріє серця, роботи дивують своїм розмаїттям, а Божі обдарування проростають неповторністю в рукотворних витворах.

Випробувала свої вміння художниці, висипаючи картини з сонячного каменю в приватного підприємця впродовж трьох років. А малювати почала в школі, хоча, чесно зізналася, спочатку це робила мама (виконувала домашні завдання дітям), в якій також є хист до образотворчого мистецтва. У подружжя Любові й Івана Лук'янчуків їх троє. Старший син Сергій, який уже сам багатодітний батько, з дружиною виховують 4 дітлахів. Наймолодша Галина - регент Будинку молитви. Курси проходила в селищі Степань. Вона вміє бути вимогливою (передусім до себе), відповідальною, організованою та діловою. І Леся, в якій в листопаді відбулися заручини з її майбутнім чоло-

віком. Кажуть, талант успадкувала від свого дідуса Григорія Чміля (нині покійного). Він також колись писав картини. Беручий і завзятий був до роботи. Тепер Сергій із родиною живе в його хаті, в якій зробили ремонт. На життя також заробляє своєю працею - робить огорожі людям.

Коли перегортала сторінки об'ємного альбому художниці з портретами, звернула увагу на очі персонажів - таке враження, що вони пронизують тебе наскрізь, заглядають у душу. Вияляється, Леся використовує до п'яти відтінків олівців, щоб досягнути відповідного ефекту. Серед особистостей - Брітні Спірс, голлівудські зірки, Кармеліта, Анастасія Заворотнюк, Руслана, популярна американська співачка Бейонсе, Ані Лорак... Розповідає, що віддає перевагу саме портретному жанру живопису. Любить змальовувати з фотографії, так, каже, можна чітко розгледіти кожну лінію на обличчі. Є й природні пейзажі, тварини (ще зі школи зберегла учнівський щоденник, на сторінках якого вони зобра-

жені), ілюстрації до улюблених казок, скажімо, Редьярда Кіплінга, квіти. Якщо це, для прикладу, зима, то холодний голубий колір підсилює відчуття. Кожен наступний малюнок досконаліший за попередній. Погляд «Незнайомки» відмінний від того, що звикли бачити в художника Івана Крамського.

У роботі використовує гуаш й акварель, масляні фарби. Останні збереглися від діда. В кожному витворі читається велика любов автора до всього живого, адже тільки так можна передати красу природи. Навіть якщо довог не бере в руки олівці чи пензлик і фарби, все одно роботи виходять гарні. Відчуває красу навколишнього світу, багатство людської душі, неповторність кожної миті.

Леся не вважає себе особливою. Просто живе так, як підказує совість. І як вчить життя. Бо переконана: людина народжується з любові й живе для неї.

Всевишній дарує нам долю. Та людина не повинна бути пасивною. Не нарікаючи, не замикаю-

чись у своєму світі, Леся Лук'янчук вміє бачити дні сонячними (і в дощову погоду), посміхатися, коли душа вмивається сльозами. Її світ - особливий. Добрий і чистий. У ньому квіти мають обличчя й душу, а люди - щирі та відверті. З першого погляду на дівчину помічаєш, що вона любить бути щасливою. А щастя в неї схоже на її квіти, дітей і перший дотик олівця до паперу вранішньої пори... Леся живе, як відчуває, - душею, довірливо й чесно. Між небом і землею, захоплюючись її неповторною красою, прагнучи побачити щось невловиме й передати це гостро-щемливе відчуття іншим, намагаючись творити прекрасне, аби цієї тенденцією, крихкою збробою побороти сірість чийось буднів, ніщість бажань, безликість мрій.

Її судилося бути художником, який уміє бути вільним від умовностей світу, але відчуває тепло землі й міцно стоїть на ній.

Марія КУЗЬМИЧ.
Фото на 1-й стор. автора.